

Valini 1 Fraklandi.

Hesar báðar seinastu sunnudagarnar hava verið val til hin franska ríkisdagin.

Socialistar, kommunistar og socialradikalir hava tilsamans vunnið sær fleirtalið. Socialistarnir eru nú stórsti flokkur á tingi. Teir gingu fram frá 101 til 146 mandatir. Kommunistarnir ið við síðsta val hövdu nóg-mangar stemmur til 40 mandatir, fingi vegna eina órættvísa val-lóg bert 10 tá, men á hesum sinni fingi teir 71.

Millum hesar trýggjar flokkar var tann samtykt, at í teim val-domunum, har tað ikki sá út til at hesir flokkarnir fingi mann valdan, skuldu teir hin seinna valdagin stemma uppá tann av kandidatunum innanfyri hendan valbólkin sum hevði tær flestu stemmurnar. Hendan avtala varð hildin, og teir vunnu sær fleiri mandatir á hendan hátt.

At socialistar komu so væl frá hesum vali, er undrunarvert, tí teir vóru peningaliga illa út-gjördir til agitátiónina, aftur-í-mótí hvat hinir flokkarnir ráddu yvir av peningi.

Kongelig Begravelse og blodige Valgkampe i Ægypten.

Kong Fuads Begravelse fandt Sted den 30. April. Kongens Lig blev under højtidelige Former ført fra Abdin-Paladset til El Rifai-Moskeen under dødlignende Stillehed, hvad der er en meget sjælden Ting i Ægypten. Kisten var anbragt paa en Kanonlavet, der blev trukket af 6 sorte Heste. Ægyptisk Ryttteri og Infanteri paraderede, og Artilleri affyrede Sørgesalut.

I London blev paa samme

Tid Kong Fuads Efterfølger, Kong Farouk, der rejste til Kairo om Eftermiddagen, modtaget af Kong Edward i Buckin-ham-Paladset. Samtalen varede en halv Time.

Valgkampen til det nye Parla-ment er trods Kongens Død fort videre, og syv Personer er blevet dræbt og 23 saaret under et Vælgmøde i Sinhewan-Kredsen, hvor Udgifterne af det wafdistiske Blad »El Jehad«, Diab Effendi, er opstillet. Diab Effendis Modkandidat, Unioni-sten Mahomed Alfi og hans to Sønner er blevet arresteret. Diab erklærer, at Overfaldet var arran-geret af Alfi, hvis to Sønner og talrige Tilhængere aabnede Ilden fra at Baghold. En af Alfis Sønner er Borgmester i Byen. En Fætter af Diab er blandt de dræbte.

Englands Budget et Krigs-Budget.

I en Radiotale har den engel-ske Arbejderoppositionens Fører, Attlee, skarpt kritiseret det nye engelske Budget. Han betegner dette Budget som et »Krigsbud-get« og det naturlige Resultat af en svag og lidet hæderfuld Udenrigspolitik. For Folket var der næppe blevet gjort noget, men alle Udgifterne gik til store Rustninger. Hvis den engelske Regering fra Begyndelsen af havde fulgt en kollektiv Sikker-hedspolitik og realiseret Afrust-ningen, vilde Verden i Dag have set anderledes ud.

Regeringen havde nu besluttet at gaa ind i et Rustningskapløb. Den havde dermed skuffet Folkets Tillid til, at den vilde gennemføre en Fredspolitik. De samlede Udgifter til det engelske Oprustningsprogram kendtes overhovedet ikke endnu. Tilsyneladende havde Regeringen udstedt en Blanchecheck for de militære Sagkyndige.

Politisk Flaadebesøg?

I et Par Dage har de to australske Krydsere »Sydney« og »Australia« fra Flaadestationen i Alexandria ligget i Dardanel-lerne. Besøget har ifl. de tyrkiske Blade til Formaal at vise de engelske Krigergrave paa Gallipoli-Halvoen en Æresbevis-ning. Det forlyder imidlertid, at der ligger politiske Hensigter bag dette Flaadebesøg.

Wilkins i Luftskeib og Undervandsbaad.

Polarforskeren Sir Hubert Wil-kins er ankommet til Southamp-ton. Han har meddelt, at han paa et engelsk Værft vil lade bygge en ny Undervandsbaad til antarktiske Forskninger. — Wilkins rejser til Tyskland for at deltage i Luftskeibet »Hinden-burgs« første Fart til New York.

Tiðindi.

K. F. U. M.

Søndag: Hjemligt Samvær.
Onsdag: Bibeltime.
Torsdag Kl. 6.: Mindsteafde-lingen. Kl. 8. Ungdomsafdelingen.
Fredag: Yngsteafdelingen.
Børnehaven er aaben hver Søndag.

Frelsens Hær.

Søndagens Møder:
Kl. 10 1/2: Hellighedsmøde.
Kl. 2: Søndagsskole.
Kl. 8: Frelsensmøde.
Alle er velkomne.

„Njarðlingur“

gjordi 400 sterlingpund sín fyrsta túr í ár.

Heimkomin skip.

Sjana 7000 (farin aftur til Ís-lands), Viking 10000 (farin til

Bjarnaoyinna), Súlan 5000, Lång-anes 5000, Energy 8000, Norð-havið 14000 (íalt), hon ættar til Grönlands í komandi viku. Silver Bell 4000, Skálanes ca. 270 skpd., Björn Ólafsson 7000, Mjóanes 10.000.

„Ørvingur“ sokkin.

Tiðindi ganga frá, at Ørving-ur er sokkin. Manskapið er tó bjargað. Vit koma seinni aftur til hesa hending.

Trolaramálið á Tveroyri.

Arbeiðaranna útsendingur Rud-dolf Niclasen er saman við fiskaríkonsulentinum og Hvíl-som reistur til Englands fyri at keypa ein trolara.

Enn er tó ikki keypið komið ílag.

Hvalastøðin við Áir.

Tað eru øll líkindi til, at tað fer at eydnast at fáa driftina av hvalastøðni við Áir á gongd í ár. Menn fara niður við »Lyrus« í kvøld at royna at gera keypslag um hvalabát. Norðri við Áir eru teir farnir í holt við at gera hvalastøðina til.

Skipabygging.

Tórshavnar býráð hevur sam-tykt at garantera 100.000 kr. fyri felagið, ið æltar at byrja skipabygging í Havn; hartil hevur Havnanevndin samtykt at setta 20.000 kr. í aksir í somu fyrifoku. — Hetta er alt gott, ja frálíkt, tí tað sum mest umræður her á landi er at fáa flest møgular hendur í arbeiði og at lata minst møguligt av peningi út av landinum; men hví ger býráðið slík stórmál sum hetta av á fundi fyri stongdum durum? Tað hevði tó verið for-vitnisligt at kunna fylgt viðgerð-ini av einum slíkum máli í býráðnum.

„Smiril“

fór hóskvøldið kl. 11 til Fre-derikshavn. Nøkur ferðarólk fóru við.

Gullbrúðleyp.

Elin og Mourits Rubeksen í Havn kunnu komandi mánadag halda gullbrúðleyp.

Tórshavnar havn.

»Anana« kom í gjáranáttina á Havnina úr Spánin, nærum full-laðin av salti. Hon fer fyrst til Klaksvíkar at lossa. Hin norsk trolarin »Kette«, sum 25. mars kom inn á Havnina á veg á Suðurlandi, kom í gjáranáttina aftur. Hann hevði fingið gott 100 tons. »Islands Falk« fór í nátt til Keypmannahavnar.

Byrsur.

Dupultar og einkultar hagl-bysur, ásamt riflur, sera góðar, fáast hjá undirritaða til prísir frá kr. 33,00 og upp eftir.

Eisini selji eg ein innstaller-ingsmotor 2½ h.k. lítið brúktan, sera biligan.

D. P. SPLIDT
á Nesi, Vág.

Eisini tygum

vilja gerast vissur í, at tað loysir seg at lýsa, bert tygum royna eina lýsing í

„Føroya
Social Demokrat“.

Ringið til prentsmíðuna
mált. 143.

Takið góðs við Tjaldrinum.

6) Heðin Brú: Smásøgur.

»Biðið nú eitt sindur, tað er ikki úr tíð enn«. Og so gav hann okkum torvuna við kornálunum. »Latið hetta vaksa eitt sindur meir, áðrenn tit fara út at mylða«. Gláð vóru vit, bóru torvuna inn í sodnhús og settu okkum niður hjá henni at siggja, hvussu hon vaks.

»Eg siggi hana ikki vaksa,« segði systir.

»Nei, eg siggi hana heldur ikki vaksa, tað má vera tað, at hon vil ikki vaksa, meðan fólk sær.« Tað eru ráð fyri tí. Vit fara út og lata varliga aftur eftir okkum og so upp á takið at hyggja niður gjøgnum ljóðaran, tí tað varnaðist torvan ikki. Men vit sá hana heldur ikki vaksa haðani. So fóru vit heim. Morgunin eftir komu vit grátandi aftur við torvuni. Tá hevði ein mús skorið seg ígjøgnum hana og etið alt sáðið. Faðir bað okkum einki leggja í tað, músin skuldi vera koyrd út í sodnhúsinum afturfyri, og vit skuldu sleppa við inn á Valnabrekku at goyma at neytum, tá tey nú fóru út.

»Faðir, nær fara neytini út?« gingi vit og spurdu.

»Tey fara, tá ið hvannimar hava brotið seg upp-undan.« Men hvannimar sást einki til enn, tær lógu undirdiktir í tara, so deydligar, nei, har var ikki eitt blað at siggja. Hetta verður long lóta at biða, hildu vit.

Best at fara niðan á Ovarubrekku eina ferð aftur. Nú vóru summardáarnir fleiri og sáljubærn í veit-unum uppmillum. Tá vit koma oman aftur, nú stendur ein kistil á brikini við fyrstaðin, og móðir segði við okkum alt í einum, at vit máttu siggja til, at vit ikki komu at hasum. Nei, vit skuldu bert

hyggja. Tá var tað eitt stórt egg við einum tógva undir, ið lá í kistlinum, og tað kom eitt nev út ígjøgnum, sum læt. »Hvat er hetta fyri eitt egg?« spurdu vit.

»Hatta er eitt gásaragg, ungin er so liveikur, at hann orkar ikki at bróta seg út.«

»Er gásin longu útkomin, meðani?«

Ja, gásin var útkomin, men nú skuldu vit biða, so skuldu tit sleppa at siggja ungarnar, tá tað verður hugt til teir í kvøld. Men tað hoyrdu vit ikki, vit vóru longu farin avstað, hvørt legði annað eftir.

Vit koma at gásarhúsinum, nú er byrgt og steggin hevur fingið eyga á okkum og kemur skrálandi heim ígjøgnum bein. Nei, her var ikki at dvølja, tað ráddi um at sleppa sær burtur sum snarast.

Ein dagin kom soverðin lyvæta, mjørkin lá tjúkkur inn í dyr, deyðastilli og heitt. Vitingu niður á hvanngarðin og hugdu eftir grønnum bløðum, men sá einki. Nakrir fáir myggjabitar flaksaðu uppi yvir einari hvannarót mitt inni í garðinum, dalaðu spakuliga niður hvør sær, tóku seg so upp aftur óvást í flokkin, dalaðu so aftur. Kettan sat við hal-anum ringdum um beinini og hugdi at, hevði lámin á loft av og á og kávaði eftir teimum.

»Hvat munnu myggjabitarir siggja har?«

»Eg veit líka, skulu vit fara inn at hyggja?«

Jú menn, var tað ein hvannarót, ið var farin at vaksa, hon hevði lyft tær høg upprá, og nú sá vit, at returnar nældu víða hvar. Nú var ikki at leggjast á bóðini, hetta vóru stór tíðindi, vit nú høvdu fingið.

»Eg hugsi so, at nú binda hvannimar ongan frið longur,« segði faðir, »verður sólin at glotta fram ímorgin, er best, vit sleppa neytunum frá bandi«. Men tað kom eingin sál, tað liðu fleiri dagar, og tað var sama heita mjørkaveðrið. »Tað er ikki at keðast við hetta veðrið,« segði faðir, »nú rennur grasið upp. Ja, ja, hetta er gott fyri alt livandi.«

Men so ein morgunin høvdu fjellini drigið mjørkan niðan um aftur teir niðasta hjallarnar, og sólin stav-aði niður ígjøgnum sprungur í erva, og tá vit komu upp, var longu boð farið húsanna millum um at lata neytini út í dag. Vit skuldu sleppa við.

Neytini kendu á sær, at tey sluppu út í dag, tey beljaðu og vildu ikki leska. Tarvurin royndi at slita, tímdi ikki at biða til fólk var útþjakað. Longu tá fyrsta sólarripan smeyg sær inn í fjósið, fór hann at yla og skava básin. Kýrnar hugdu uppá hvarja aðra við stórum, dolskum eygum og vistu einki, ikki fyrr enn tær sáú sólglæmunu, ið kom inn ígjøgnum eitt veggjarhol, tá varnaðust tær hvussu árið var líðið, og tær fóru at leingjast. »Áh, aftur ein myrkur vetur liðin!« og tær stóðu og stærdu at sólarripani. Fonið í luftini, sum mól í klingur og lýsti bláligt í glæmun, var fyri teimum grønt græs, ið veiftráði í várvindi, nýgróð og daggvætt, ið rann úr tonn-unum á teimum, og hoyggði smakkaði alt í einum so illa; nei, tær vildu ikki hava tað longur, settu kleyvina í og gróvu tað burtur.

Henda morgunin, neytini skuldu út, tordu vit ikki í fjósið, og tá tey skuldu loysast, kluvu vit upp á skjóttin, nei har fóru vit ikki trygg. Um tarvurin